

havde staaet som Part i Sagen, som en af „de Paagjældende“, efter Paragraphens Ord synes udelukket fra Deeltagelse i Forhandlingerne. Men den mødende Trediemands Paastand kan derhos gaae videre, han kan paaatae, at ikke blot han, men Andre, muligt Mange, ere berettigede til at bruge denne Veie, som de Paagjældende ville betragte som deres udelukkende Eiendom, han kan mene, at den overhovedet med Urette er bleven betragtet som en Enkelte udelukkende tilhørende Veie. Med andre Ord, hans Indsigelse kan gaae i Retning af de Betragtninger, som ved forrige Møde her i Thinget spillede en saa væsentlig Rolle, og komme til at berøre Spørgsmaalet, om den omhandlede Veie ikke i Virkeligheden maa betragtes som en offentlig Vei, naagtet den ikke er bleven optagen paa Regulativet. Jeg seer ikke, at der er Noget til Hinder for, at et saadant Spørgsmaal bliver reist og finder sin Afgjørelse ved Sogneforstanderskabets Kjendelse, dersom alle Parter derom ere enige, hvad Loven jo kræver. For saavidt Trediemand ikke gjør en saa vidtgaaende Paastand, men mener, at idetmindste enkelte Andre end de, der allerede staae som Parter, ere berettigede til at bruge Veien, forekommer det mig ligeledes ganske naturligt, at det reiste Spørgsmaal faaer sin Afgjørelse ved det Tribunal, som vi nu dog, under Forudsætning af Parternes Enighed, tillægge Competence til at afgjøre Spørgsmaal af denne Natur. Af mit Anførte vil det imidlertid sees, at jeg troer, at Spørgsmaalet om Endringsforslagene til § 8 staaer i den nøieste Forbindelse med den hele Forhandling, som sidste Gang optog Thingets Tid, og paa hvilken det nu maaskee ikke er rigtigt at komme tilbage, men med Hensyn til hvilken jeg dog skal udtale, at jeg deelte Anskuelsen med de Talere, som vare noget uenige med den ærede Minister om vor nuværende Lovgivnings Opfattelse af Begrebet om Veiene og det Offentliges Stilling med Hensyn til samme. Skade synes de foreslaaede Endringer under ingen Omstændigheder at kunne gjøre.

Willing: Jeg havde ikke villet tage Ordet ved denne Forhandling, naar ikke Discussionen havde dreiet sig saameget om, hvorvidt Amtsraadsmedlemmerne skulle have Betaling

for de Forretninger, de skulle udføre med Hensyn til denne Lov. Jeg har selv tidligere været i Amtsraadet i flere Aar, men for Tiden er jeg det ikke, og altsaa kan jeg tale frit om denne Sag. Jeg har af Erfaring lært, at det ikke alene er en byrdesuld Bestilling at være Amtsraadsmedlem, men at det ogsaa kræver store Bekostninger, og, naar jeg seer hen til, at der ved de Love, der udkomme Aar for Aar, stedsse lægges flere Bestillinger over paa Amtsraadet, kan jeg ikke dele den Anskuelse, at der ikke skulde gives disse Mænd Befordringsgodtgjørelse, og da især i dette Tilfælde. Jeg troer ikke, man skal lægge en saadan Census paa Valgene til Amtsraadet — jeg kalder det en Census, thi mangfoldige af de menige Mænd og navnlig flere dygtige Mænd ville da ikke kunne modtage Valg. Jeg vil indbrømme, at Penge ere en Magt i Staten, og det en stor Magt i visse Henseender; men paa den anden Side maa det ogsaa indbrømmes, at Kundskab kan være ligesaa vigtig og nødvendig, især med Hensyn til Deeltagelse i saadanne communale Anliggender. Jeg kan derfor ikke dele den Anskuelse, at der ikke skulde kunne gives Befordringsgodtgjørelse til Amtsraadsmedlemmerne, og jeg har, hver Gang denne Sag har været paa Tale, forsøgt denne min Mening, ligesom jeg ogsaa skal tilbagekalde i det høitærede Things Erindring, at dengang da Landcommunalloven var til Behandling her, vedtog Thinget med stor Majoritet, at der skulde tillægges Amtsraadsmedlemmerne Befordringsgodtgjørelse for de Reiser, de skulde gjøre udenfor Møderne, jeg erindrer ikke saa ganske vist, om det var tre eller fire Mark, som blev fastslaaet ved de Forhandlinger, der fandt Sted her i Thinget. Naar der nu er Tale om Betalingens Størrelse, saa seer jeg jo, at denne er foreslaaet paa flere Maader, idet Nogle ville give Amtsraadsmedlemmerne 2 Rigsdaler, Nogle 4 Mark, Andre ville have, at de slet ikke skulle have Noget, og den høitærede Indenrigsminister har meent, at de skulde have Betaling efter Bogmandstaxt. Jeg finder, at dette Sidste er noget mere end det Almindelige, men jeg skal dog ikke nægte, at der i denne Henseende følges forskjellige Regler, og jeg skal saaledes anføre, at der for Svendborg